

לואיס בוניואל, האיש הדורך בהנאה רבה על יבלותיהם של צידקנים, מתחסדים ורבורגנים, מזה 45 שנה, מרבה לאיים בזמן האחרון, לפני כל סרט חדש שלו, שוו הפעם האחרונה שהוא מבקר באולפן-סרטיים.

כך טען לפני יציאת הצמרת, כך חזר וטען גם לפני שביל החלב; הוא הודיע "סופית" על פרישתו תוך כדי צילומי טריסטנה, וכינה את טוד הקסם הבורגני כ"סרט האחרון בהחלט".

והנה, בפתחה העונה הקולנועית החדשה בפריס לפני ימים אחדים, לקול תרועות הביקורת, המקבלת בשיירי-הלל את סרטו החדש של לואיס בוניואל, רוז הרפאים של החופש.

בעל השימחה עצמו מתבודד, כדרכו, בחווילתו שבפרברי מכסיקו-סיטי, שבה הוא מתגורר בכל ימות השנה. לשם מגיע, בכל פעם, ידידו-מפיקו היהודי סרג' זילברמן, כדי לשכנע אותו להתחיל בסרט חדש, ולשם מגיע גם התסריטאי שלו, ז'אן קלוד קריאר, כאשר רעיון הסרט התבשל כבר במוחו של בוניואל, וכל מה שנותר לעשות

במזל בתולה

פאמלה (אורלי, תל-אביב, אנגליה) — אחד מאותם מצחי-קוניימין העולים על הממוצע, פשוט משום שנעשו ללא הגטות הרגילה. יש בו תפאורות נאות, והסרט מטופח בהחלט מבחינה טכנית.

הסיפור אינו מזועזע במקוריותו. בתיכפר, שבה לעבוד בטירתו של אציל מקומי, מוצאת עצמה תחת מיתקפותיו הבלתי-פוסקות של הלורד התאוותן, אבל היא מסרבת להתמסר לו בעקשנות ראוייה-לשבה, כמעט לאורך כל הסרט.

אונמס, אין זה מונע ממנה להתפשט לעיתים מזומנות, ולילול שבי בכל מיני מלכודות שטומן לה כחול-הדם, בעזרת משרתים נואפים לא פחות ממנו. אבל המזל והי צניעות מצילים אותה מדייפסם, עד שאפילו שרידי המצפון שמתחת לשכבות-החשק של בן-האצילים, מתעוררים ומי דברים בזכותה.

אן מישל, המופיעה בתפקיד ראשי בסרט זה, ניחנה בפנים המעדיים על נסיון והתמצאות בזיו-החיים, מעל ומעבר למצופה מנערתי-כפר תמימה. אבל יש לה, חוץ מזה, גוף חטוב. ומאחר שזהו הנתון החשוב ביותר לגבי סרט זה, האסון אינו נורא כל-כך. כל שאר השחקנים צועדים בסך, אל תפקידיהם, באומץ לב, והופעתם — ספק

מישל וברנס: כניעה לאביר

רצינית ספק פארודית — מצילה את הצופה ממבוכה. כי בסופו של דבר מדובר במהתלה קלתי-מישקל עד מאוד, מין דבר שנשכח ברגע היציאה מאולם הקולנוע, אבל כל עוד הצופה בתוך האולם, בהחלט לא נורא.

מקבל לפתע שיחתי-טלפון ממנה. פשוט בתכלית הפשטות. בקיצור, גלישות מן החלום למציאות וחזרה לחלום ושוב למציאות. לעולם אין הצופה יודע היכן הוא נמצא. כמו בסוד הקסם הבורגני בחזקה עשירית. ליכאורה מסובך, מורכב, מופשט-למעשה, עשוי בתכלית הפשטות. "הטכניקה היא דבר טוב מאד, בתנאי שאין מרגישים בה," אמר בוניואל פעמים רבות. ולכן נראים סרטי כה קלים לביי צוע. כל זאת, כמוכן בתנאי שיש רעיונות כמו לבוניואל, ויודעים בדיוק כמוהו מה צריך להיות לפני המצלמה. ואיך להפתיע תמיד, בצורה הנכונה, ולומר מה שיש לו

16 מערכונים חדיס-כתער, בהם מביע בוניואל את השקפותיו על העולם הסובב אותו. הראשון בהם מראה כיצד לאומנים ספרדיים נופלים מול צבא נפוליון הכובש, ועל שפתותיהם הקריאה: "יחי השלשל" אות! ובהזדמנות הראשונה מחזירים אר תם לאומניים עצמם, שנתרו בחיים, את המלך המושחת והבוזי לשלטון. משום שהם אוהבים את רודנותו האכזרית. ודי להכימא ברמיזא.

זה, כמוכן, אינו נושא הסרט, אלא. כפי שמתברר עדימהרה, סיפור שמספרת אומ' נת. היום, הילד, בו היא מטפלת, מקבל כמה תמונות מזקן מלוקק, והוריו המודאי

הוא להעלות אותו על-גבי הגייר. בוניואל עצמו עולה למטוס רק אחרי שהכל כבר כתוב, וזילברמן מודיע שכל ההכנות להסרטה נערכו כבר בפריס. אז מגיע האשף הזקן (75) לפריס, מזדרז לצלם במהירות מסחררת, עורך את התוצר-אית במהירות גדולה עוד יותר, ובורח מהר חזרה למסקיקו. הצעיר הספרדי הסורר, שגרם לשרורייה רבתי בסוף שנות ה-20 בפריס, עם הכלב האנדלוזי ותור הזהב, ואשר מילא באותה עת את כיסיו באבנים, אותן התכוון להשי ליד בקהל, אם יותקף על-ידו, הפך כבר מומן לאחד היוצרים החשובים ביותר שי ידע הקולנוע.

בוניואל פורע חשבונית. השבונר תיו הארוכים עם הכנסייה הקאתולית, שעל ברכיה התחנך בהיותו ילד, ניפרעים שוב ושוב בכל סרט, בין אם מדובר באנס זקן המתנפל על טורפו לצילי הללויה, על יחפנים רצחניים העורכים מישהה דמוי הסעודה האחרונה, או על פיגיונות בצורת צלב.

המרדן שבו למוסכמות החברה, המשיך ללעוג לערכיה משך כל השנים, כשהפך את גבריה לצבועים חמדניים, ואת נשותיה לזונות המעמידות פני בתולות.

הסוריאליסט, אשר היה שותף עם סלואר דור דאלי בסרטו הראשון, ואשר במשך שנים נדמה כאילו היצטנע בפינה בגלל דרישות המפיקים, חוזר לעתיזיקנה ומשי תולל במישנה מרץ, כאשר הוא מטשטש לחלוטין כל גבול בין עולם הדימיון ור עולם המציאות, כשהאנשים חיים בסרטיו בחלומות ללא-יקיצה.

וכך מגיעים לרוז הרפאים של החופש.

שחקנית

זונות מעמידות פני בתולות

שחקן השבוע

פייר סאלינג'ר, מעשן הסיגר משמאל לאנתוני קווין, היה דובר הבית הלבן, וידידו האישי של הנשיא ג'ון קנדי, שניסה לאחר מכן להיבחר כסנטור — אך ניכשל. הוא פנה לקאריירה קולנועית, ומיתגלה בתפקידו הראשון כראש הביון האמריקאי בפריס, בסרט חוזה במרטי — המספר על שופר אמריקאי, (אנתוני קווין) השוכר רוצח מיקצועי (מייקל קיין) כדי לחסל סוחר-סמים צרפתי (ג'יימס מייסון). הסרט יוצג בישראל בשבוע הבא.

להגיד על החברה, בצורה שאינה משתמעת לשתי פנים. המבקרים, כאמור, כבר משתפכים מרוב הנאה. למרות שזוהי התחלת העונה בלבד, היו כבר שכינו אותה, "עונת רוזי-הרפאים." בוניואל, בביתו שבמסקיקו, שומע את הד הדים ומשהו בכל-זאת קורה לו. הפעם אינו מאיים עוד שלא ישוב לעשות סרטים. "בסך הכל, אני אוהב לעשות סרטים, ככה, בפשטות, בלי להתחייב. כך שאם נשכח ממני משהו בסרט אחד, אכניס אר תו לסרט הבא." זילברמן וקריאר עומדים, כמוכן, הכן, שחקנים כמו פיקולי ובריאלי, מוניקה ויטי ומישל לינסדאל (שהשתתפו בסרט זה), ממתניים רק לרמו מצידו, כדי שיפנו עצמם מכל מלאכה אחרת ויעמדו לרשותו, כאשר יבקש. ולזאת קוראים סודי-הקסם של בוניואל.

גים וועקים חמס, כי המדובר בתמונות פורנוגרפיות, אבל בעצם אין אלו אלא גלויות ציבעוניות של פריס. וכך זה נמשך. האב רואה בתדר-השינה שלו חיות צועדות בסך (תיזכורת לקרנ' פיס), והרופאים אינם יכולים להושיע. ארבעה נזירים משחקים פוקר עם מטבעות מקודשות, וזוג מלקה זה את זה, לידם, בשיטים ובעקרבים, באינ-מפריע. אדם מהי פש את כתו שנעלמה, לדבריו, זו ניצבת לידו ומנסה לשכנע אותו כי היא חיה וקיימת, אבל ללא-הועיל. אדם עולה על גגו של מגרד-שחקים בפריס וצולף על עוברי-ישובים, המשטרה עוצרת אותו, אך הוא משתחרר בצורה לא-ברורה, מטייל כבן-חורין ברחובות ומעניק חתימות לי מעריצים הסובבים אותו. מפקח-מישטרה מאותב בוכר אחותו המנוחה, ראו הוא

בוניואל מביים את דימין סריי

טוד הקסם של הזקן